

[Lone Dybkjær]

bundene – og her tænker jeg selvfølgelig navnlig på de mandlige fagforbund – håndterer situationen, synes jeg godt, man efterhånden kan føle sig lidt fristet til at sige: Kære fagforbund, I må godt forhandle, men I skal bare gøre jer klart, at der er én paragraf, I ikke kan tage med ind i det, og det er, at man ikke må arbejde på nedsat tid og på deltid, fuldstændig som man jo heller ikke kan bortforhandle ferie; det er en ret, man har, og det er ikke noget, der bare kan forhandles væk i en overenskomstsituation. Man kan godt begynde at overveje, om vi skal gøre noget her, hvis forbundene ikke snart får taget sig sammen og får blødt op på dette område.

Så er spørgsmålet: Hvori ligger egentlig blokeringen? Det er klart, at der er nogle økonomiske blokeringer, jeg skal vende tilbage til det økonomiske om lidt. Men det er jo ikke den eneste blokering. Jeg ved ikke, om jeg synes, man skal tilskynde kvinder til at få børn endnu senere, end de får dem i øjeblikket, jeg er ikke sikker på, at det er de rigtige strenge at spille på. Men der er ingen tvivl om, at man selvfølgelig godt kan markere en eller anden form for opsparring, hvordan man så skal gøre det. Det er da også det, nogle forældre gør for at få mulighed for i den periode, hvor børnene er små, enten at betale sig fri eller at gå ned på mindre arbejdstid.

Problemet med deltid, nedsat arbejdstid og flekstid er jo, at man mistænkes for ikke at være 100 procent interesseret i sit arbejde – for slet ikke at tale om 120 eller 150 procent. Det går, hvis der er tale om sygdom; det er nogenlunde acceptabelt. Men hvis det er nogle børn, man gerne vil tage sig af, er det ikke en acceptabel grund, det er ikke force majeure. Hvis man har en syg mor eller far eller ægtefælle, er det force majeure, så kan det gå, så tror folk stadig væk på, at man er 100 procent optaget af sit arbejde, men at det er bare nøden, der tvinger én til at tilkendegive, at man må være lidt mere hjemme.

Når det drejer sig om børn, er det fuldstændig anderledes. Derfor tror jeg, at det er den holdning, man skal til at bearbejde. Det er dér, man skal sætte ind og sige: Jamen selv om man har nedsat arbejdstid, kan man faktisk godt fortsat være interesseret i sit arbejde.

Så har vi bare problemet med lederne, som ikke mener det, og det er jo fortsat navnlig

mænd, og de er ikke særlig forstående over for det her, til trods for at der efterhånden er en del af dem, der også har koner, der arbejder. Det er nogle holdningsændringer, der skal til, og derfor vil vi såmænd nok også om nogle år stå og sige nøjagtig det samme, som vi har gjort de sidste 20 år. Jeg har i hvert fald holdt den samme tale om dette lige så længe, jeg har været i Folketinget, og det har ikke ændret sig så sørens meget.

Det er også derfor, jeg synes, man kan begynde at overveje, om man kan komme videre under en eller anden form ved hjælp af nogle initiativer, som får lederne til at tænke lidt anderledes og tænke lidt mere konstruktivt. Det er fuldstændig absurd, når man oplever, at de samme ledere skal til at arrangere kurser, familiekurser i weekenderne, for at familierne kan lære hinanden at kende og komme hinanden ved, for det har de ikke tid til, når de har de lange arbejdsdage. Så det bliver helt absurde, Kafkaske ting, der foregår, og derfor kunne der godt være basis for, at man overvejer: Hvad søren kan man gøre for at lave nogle brud på noget af det her?

Det er ikke, fordi alle gør karriere, men det drejer sig også om den almindelige udvikling, kurser og al den slags, som man ikke kan komme på, hvis ikke man arbejder på fuld tid. Vi er tilhængere af, at der skabes mulighed for nedsat arbejdstid. Vi vil meget gerne prøve at se, om man kan skabe nogle gennembrud på dette område, så vi kan komme videre. Jeg tror, det bliver helt afgørende, hvis det ikke skal udvikle sig meget umenneskeligt, som det jo er i færd med i øjeblikket, fordi udstødselsesprocesserne på arbejdsmarkedet er så stærke, som de er.

Så vil jeg gerne sige noget om det økonomiske. Jeg skal ikke kommentere forslagene, det er nok ikke vores kop te, de bør i øvrigt indgå i en større sammenhæng. Men det er da prisværdigt, at Kristeligt Folkeparti har givet nogle bud på, hvordan det skal finansieres. Samlet vil jeg sige, at skal det offentlige under en eller anden form finansiere noget – og det bliver jo stadig væk det offentlige, selv om vi finder en direkte finansiering – så vil jeg sige, at kan vi finde en direkte finansiering af den størrelsesorden, som Kristeligt Folkepartis forslag indebærer, mener vi ikke længere, der er basis for at satse generelt – det er også en slags svar til